

„Na borovcu je! Daleč doli, sredi griča! Hitro navzdol, potem prek roba — o, streljali boste, stavim ...“

Tedaj se je že drsal po rebri — jaz za njim. Kakor blazna sva drvila.

„Dovolj!“ je velel zapovedovalno in se ustavil na kozji stezici.

„Odtod oprezno vprek na greben — pa ne boste več petdeset korakov od njega.“

Ne more lisjak tihotapiti previdneje, kakor sva midva. Niti ptiček na drevesu, pod katerim sva lezla, ni obmolknil. Ko sva brezslušno pripolzela do roba, sem, skrit za grmom, pogledal proti borovcu. Veja se je šibila in gugala, petelin je strigel poganke in jih metal objestno na tla. Ker je bil obrnjen od mene, sem lahko vstal, dočim je lovec obležal pri mojih nogah.

Prav v istem hipu se je pa dvignilo solnce izza obzorja. Bogati žarki so se razlili po lesketajočem perju. Petelin je razprostrl krila, našopiril rep v pah-ljačo in se z veličastno kretnjo obrnil proti solncu. Glavo je globoko priklonil, dnevu v pozdrav, nato pa je iztegnil vrat in zapel — odo vzhajajočemu solncu. Vzpričo krasnega prizora se mi je skoro ustavljala roka, ko sem dvigal puško. Toda nestrpni moj spremljevalec je že priganjal: „Prižgite!“

Dobrava je jeknila ...

Petelinu je klonila glava na prsi, kjer je začutil pekočo bolečino ... Zadnja pesem — solncu, zadnji pogled — na to vroče srce ...

Nato je omahnil ...

Tragedija življenja je bila odigrana ...

Moje srce pa je prevzelo čuvstvo, v katerem je bila velika gorjupa kaplja ...

Pesnikov pokop.

Ob pogrebu prijatelja Antona Medveda dne 15. marca 1910.

Zložil A. Kalan.

Prost spon ob križu pevca duh v radosti
nesmrtnosti neskončno srečo sanja. —
Telo se v krsti nemo smrti klanja;
za njo ihti zbor bojev ... zmag ... kreposti ...

Pojo njegovi mu, pomladi gosti:
Glasi se slavec, zvonček mu pozvanja,
ob poti vonja resa pomladanja,
na njej čebelic roj šumi po hosti ...

Luč solnca sprévod čarobno obseva,
kropilec vetrič z roso poigrava —
oj zdaj svoj requiem si pevec peva ...

V grob cvetje pesmi boginja vsipava ...
od groba vzdihov, spevov glas vzkipeva:
Pri Bogu sprava mu! — na zemlji: Slava!

Domotožje ur večernih ...

Zložil G. Koritnik.

Domotožje ur večernih
diha mi v nemirne sanje,
spava svet — samotni vzdih
drami le pokojno spanje.

V srcu ni cvetov prešernih,
ni ljubezni v duši zveste,
tiha bol, skrivnostni cvet
raste kraj samotne ceste ...

Rasti roža, cvet samote,
pesem tiha, neizpeta,
čista kakor jok sirote,
kot molitev jasna, sveta!

